

KOSZTOLÁNYI verse Adyról.

Abból az alkalomból, hogy Kosztolányi Dezső a *Toll* hasábjain támadást intézett Ady Endre ellen, a szerző engedélye nélkül közöljük az alábbi verset, amely a Rozsnyay Kálmán szerkesztette *Ady koszorúja* c. kötetben jelent meg 1925-ben Szeghalmon.

Ó szép magyar fejek, ti drága régiek,
Költők, az írás büszke bajnoki,
Ifjan virágzók és ifjan lehullók,
Ady, Csáth Géza, édes Cholnoky,
Aki regés és mélyen kék szemeddel
Jártál közöttünk, kísértet gyanánt,
Tébolyt keresve s szájadon kigyultan
Égett a szesz, mint baljós, lila láng.
Vásott köpeny a válladon s mi néztünk:
Halántékod megeste kora dér,
De homlokodon láthatatlanul nyílt
A máguskincs, a bánat és babér.

Gangesz nem oly szent, mint a Duna tája,
Hol él a régi, fáradt, hősi faj
S csodát teremt és megrepedt szívéből
Még-még kiszakad egy-egy ősi jaj.
Áldott legyen az, aki átkozott itt
S gúny és tövis nő a pora felett.
Amerre jártak ők, ott a Titok volt
És a Kelet, a százszor szent Kelet.

(Budapest, 1923.)

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ.